

[Peter Nielsen.]

blev væsentligt forringet. Ved den lejlig-
hed udtalte jeg, at disse fire love i den skik-
kelse, folketinget gav dem, næppe ville
være tilstrækkelige til at løse det nord-
jyske beskæftigelsesproblem, hvilket des-
værre har vist sig at være rigtigt, idet ar-
bejdsløsheden deroppe er steget. Den var
for de nordjyske landkommuners vedkom-
mende i oktober i år 15,3 pct. mod 11,1 pct.
i oktober 1954. Da vi i disse år har haft
en god beskæftigelse i det øvrige land, er
det beklageligt, at det ikke har været
muligt at få løst problemet om arbejds-
hedsøerne.

Jeg har før peget på de rige muligheder,
der i Nordjylland er for godt, produktivt
arbejde, bl. a. ved de store landvindinger,
der kan foretages i Limfjordsegnene. Der
har også af den højtærede landbrugsminister
og landvindingsudvalget været udvist stor
interesse for disse projekter, men de er
stødt på modstand fra fiskerierhvervet.
Man har iøvrigt lidt svært ved at forstå,
hvilken skade det danske fiskeri kan
tage af, at f. eks. Ulvedybte mellem Gjøl
og Øland bliver afvandet, og det vil vel i
det lange løb være betænkeligt at fastslå,
at der her i Danmark ikke mere må land-
vindes på søområdet. Det ville derfor være
ønskeligt, om fiskerierhvervet snart ville
udtale sig om, hvor landvinding er tilladt,
ikke blot af hensyn til den nordjyske be-
skæftigelse, men også af hensyn til den
mangel på landbrugsjord, der er her i
landet.

Jeg er godt klar over, at det nordjyske
beskæftigelsesproblem ikke på lang sigt
løses ved landvinding og andre offentlige
arbejder, men at der må skabes mere varig
beskæftigelse. Landbruget kan ikke aftage
den ledige arbejdskraft. Mulighederne findes
derfor kun indenfor industrien, og her vil
de nye årgange også snart melde sig, ikke
mindst i Nordjylland. Jeg har hørt nævne,
at der for at beskæftige en arbejder mere
i industrien skal investeres ca. 50 000 kr.
Det vil for de nordjyske landkommuners
vedkommende betyde en nyinvestering på
ca. 100 mill. kr., såfremt de arbejdsledige
deroppe skal beskæftiges indenfor indu-
strien, og så er der ikke taget hensyn til
de nye årgange.

At dansk kapital vil kunne løse denne

opgave i overskuelig fremtid, er vel næppe
sandsynligt, og det spørgsmål må derfor
rejse sig, om det ikke ville være formåls-
tjenligt at forsøge at få mere udenlandsk
kapital placeret her i landet og få flere
virksomheder fra kapitalstærke lande til
at lægge afdelinger af deres produktion
her i Danmark. Der er en meget stærk
konkurrence mellem vesteuropæiske lande
i øjeblikket for at drage bl. a. amerikanske
virksomheder til sig, og det ville være
gavnligt, om Danmark i højere grad deltog
i denne konkurrence.

Der har i disse år været liberaliseret
meget, og selvom en yderligere liberalisering
under de nuværende forhold kan være
betænkelig, må det vel være muligt at lette
adgangen for udenlandske fabrikker og
deres virke noget. Alle andre lande har
f. eks. frihavne, hvilket trækker mange
udenlandske firmaer til. Det må være
muligt at gøre Københavns frihavn til en
virkelig frihavn, og det spørgsmål må rejse
sig, om der ikke også burde oprettes en
frihavn i provinsen. Her vil det være
naturligt for mig at henlede opmærksom-
heden på provinsens største havn, Aalborg-
Nørresundby, navnlig da den største ledig-
hed, ikke mindst blandt havnearbejdere,
findes dér.

Der skal nu i de arbejdsløshedsramte om-
råder på de respektive amters foranledning
oprettes lokale initiativudvalg. Det må
beklages, at ligegyldige formaliteter hidtil
har sinket disse udvalgs etablering, men der
er ingen tvivl om, at når de først begynder
at arbejde, vil de have hele den lokale
befolknings støtte, idet arbejdsløsheden
ikke alene er et problem for de arbejds-
ledige, men også virker hemmende på hele
landsdelens handel og virke og kan blive
en svær byrde for de respektive kommuner.
Jeg vil derfor udtrykke håb om, at disse
udvalg vil blive støttet i deres bestræbelser
ikke alene af statsadministrationen, men
i lige så høj grad af lovgivningsmagten og
de bevilgende myndigheder.

Det må være i hele samfundets interesse
at få spørgsmålet løst — og løst på en sådan
måde, at nye arbejdsmuligheder, der måtte
blive skabt, ikke alene bliver forbeholdt
hovedstaden, men fordelt over hele landet,
navnlig dér, hvor ledig arbejdskraft findes.
Folketrykninger er aldrig af det gode, og den